

РЕШЕНИЕ

№ 15217

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **166** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Образувано е по жалба на В. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 1985/25-4332-006056/18.12.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Заповедта се обжалва като незаконосъобразна на основание чл.146, т.2,т.3,т.4 и т.5 от ЗДвП, като за наведените основания се излагат отделни и конкретни доводи. Жалбоподателят счита, че заповедта е немотивирана, като в нея не е посочено конкретно материалноправно основание. Твърди се наличието на съществено процесуално нарушение, тъй като лицето, което е издало заповедта, е и актосъставител, което поставя под въпрос обективността и безпристрастността му. Излага конкретни доводи в тази насока. Моли се съдът да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ СДВР се представлява по делото от юристконсулт К., която оспорва жалбата, като я счита за неоснователна по подробни изложени аргументи в писмени бележки.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 1985 от 18.12.2025г., издадена от А. С., на длъжност младши автоконтрольор в

отдел „Пътна полиция“ СДВР, е наложена на В. Б. Ч. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, за това, че на 16.10.2025г., около 10,45 в [населено място], по [улица] управлявал лек автомобил „Волво“ с [рег.номер на МПС], при което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. От мотивите на заповедта става ясно, че същата е във връзка със съставен на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 702638 от 18.12.2025г. за нарушение на чл.123, ал.1,т.3 от ЗДвП. Нарушението е констатирано по сведения от П. К., според когото, докато бил паркирал и стоял в колата си /БМВ СВ 8388 ХТ/, бил ударен от автомобила на жалбоподателя в предната дясна част на бронята, след което автомобилът напуснал ПТП-то.

Във връзка с извършената по сведенията проверка жалбоподателят на свой ред в писмена декларация е отрекъл да е влязъл в досег с автомобила на П. К.. Посочил е, че за времето от 10:45 до 12:49 часа на 16.10.2025г. е заплатил с СМС паркиране на паркинг –площад Н. Г. на [улица], като е паркирал автомобила си на нормално разграфено свободно място. Напуснал паркинга около 12:50 часа, като дотогава автомобилът не бил местен. Заявил е, че не познава оплакалия се господин. При паркирането, по време на престоя, на автомобила не бил поставян стикер със съобщение/уведомление, билет за глоба или протокол за глоба от МВР, друг контролен орган или застраховател за извършено нарушение, оплакване или друго подобно, както и не е поставяна бележка от орган или частно лице, с което да се свърже. Отрича да е извършил твърдяното ПТП.

При така установеното, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като в него са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Неоснователни са твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения и за немотивираност на оспорената заповед.

Обстоятелството, че административният орган, наложил принудителната административна мярка, е едновременно и актосъставител не съставлява нарушение, доколкото законът не забранява съвместяването на функциите по установяване на административни нарушения и по налагане на принудителни административни мерки, още повече, че самият законодател е обвързал двата акта, като е предвидил прилагане на ПАМ при констатиране на някое от посочените в разпоредбата на чл.171,т.1,б. „з“, подт. „бб“ ЗДвП административни нарушения. С оглед на това няма основания да се счита, че полицейският орган е действал необективно или предубедено.

Видно от чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, се прилага за нарушения за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. В случая административният орган действително не е посочил за кое конкретно от

визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, подт. „бб“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, но от изложените в заповедта фактически основания, става категорично ясно, че се касае за нарушението по чл.175,ал.1,т.5 от ЗДвП – нарушение на задълженията при пътнотранспортно произшествие. С оглед на това пропусъкът на административният орган да конкретизира и посочи коя точно хипотеза на чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП се явява правно основание за налагане на мярката не съставлява съществено нарушение.

В случая, с оглед съставения АУАН и констатацията за извършено административно нарушение по чл.175,ал.1,т.5 от ЗДвП формално е налице предпоставката за прилагане на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. С оглед обаче, че АУАН е съставен единствено въз основа на сведение от друг водач на МПС, без наличие на други доказателства, които да подкрепят изложеното в него, и като се отчитат обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение, а именно – на паркинг, при маневра след паркиране, без да има обективни данни за наличие на щети и без индикация за знание на жалбоподателя за евентуалното причиняване на ПТП, прилагането на мярката се явява несъответно на целите, посочени в чл.22 от ЗАНН - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Очевидно, в настоящия случай прилагането на мярката не би могло да обезпечи и да се обвърже с някоя от посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

Предвид изложеното, съдът приема, че заповедта се явява незаконосъобразна на основание чл.146, т.4 и т. 5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноските по делото, възлизащи общо на 194,22 евро за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е немотивирано и неоснователно, поради което не следва да бъде уважено.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Б. Ч. Заповед № 1985/25-4332-006056/18.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Б. Ч. разноски по делото общо в размер на 194, 22 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: